

ΣΚΟΡΠΙΑ ΦΥΛΛΑ

ΓΙΑ ΜΙΑ ΜΙΚΡΟΥΛΑ

ΧΑΜΟΓΕΛΟ

Μὰ τί νὰ πῶ γιὰ τὸ χαμόγελό σου τὸ καλό-
τατο; Ἔρχεται ἀπὸ τὰ βάρη τῆς Χαρᾶς καὶ
κυματίζει στὸν ἀέρα σὰν ἓνα μῦρο καὶ σὰν
ἓνα χρῶμα, καὶ ὅστερα κατακάθεται στὸ πρό-
σωπό σου ὅπως τὸ ἄρωμα καὶ ἡ λευκότης τοῦ
κρίνου ἐπάνω στὸν κάλυκά του. Κι ἀνοίγει,
κι ἀκτινοβολεῖ πάνω στὸ πρόσωπό σου. Καὶ τὸ
στόμα σου δὲν εἶνε πειὰ παρὰ ἓνας καρπὸς
ροδόχλωμος ποὺ ἀπλώνεται πρὸς τὰ δλοστροφύ-
λλα τῶν μαγονιῶν σου μῆλα, καὶ τὰ μάτια σου εἶνε
δυνὸ χρωπὲς σταλαματιᾶς βαθυγάλαρου νεροῦ.
Καὶ τὸ πειδὸ θεῖο εἶνε ἡ σιωπὴ αὐτοῦ τοῦ χαμό-
γελου ποὺ ἀναδίνει τὸν ἀέρα τῶν ἀγγέλων καὶ
τὴν ἀθώα ἄγνοια καὶ τὸ εἰρηνικὸ κῦμα τοῦ-
ρανοῦ, ὅπου ἓνα μικρὸ πουλάκι κολυμβᾷ. Ποιὸ
νὰ ἦταν τὸ πρῶτο χαμόγελο τοῦ κόσμου; Ποιὸ
ἄλλο παρὰ ἡ ὥραία ἐκεῖνη γραμμὴ ποὺ σχημά-
τισαν τὰ πράγματα ὅταν ἔδιναν τὸ χέρι τὸ ἓνα
στ' ἄλλο: ἡ θάλασσα ἔδωκε τὸ χέρι στὸ λειβάδι,
τὸ λειβάδι στὴ ραχοῦλα, ἡ ραχοῦλα στὸ βουνὸ
καὶ τὸ βουνὸ στὸν οὐρανό. Τὸ φλογερὸ σου μάτι,
ὦ κόρη μου! δίνει τὸ χέρι στὸ μικρὸ κι ὁλόϊσιο
στοματάκι σου, ποὺ τὸ δίνει σὲ σφαῖρες τῶν
μαγονιῶν σου, ποὺ τὸ δίνουν στὴ μυτιούλα σου—
στὸν ἀέρα. Εἶσαι σὰν τὸ χαμόγελο τοῦ κόσμου.
Θέλεις νὰ παίξωμε στὸν κόσμο; Ἀνὲν ἔχεις παρὰ
νὰ χαμογελάσης. Τίποτ' ἄλλο. Θὰ μάθης ἀργό-
τερα ὅτι ἄλλοτε ὁ κόσμος δὲν ἔπανε νὰ χαμο-
γελᾷ καὶ ὅτι τὸ πρόσωπό του δὲν ἄρχισε νὰ
λυπᾶται παρὰ ὅταν τὸ πρῶτο ἄνθος μαράθηκε
στὸν ἐπίγειο Παράδεισο. Ἀνὲν εἶδες ἀκόμα,
μικροῦλα μου, κανένα ἄνθος νὰ μαράθῃ καὶ
ἀγροικῶ στὸ χαμόγελό σου τὴ μακαριότητα τῶν
πρωτοπλάστων, ὅταν μιλοῦσαν μὲ τὸ Θεὸ μπρο-
στὰ στὰ ἄλογα ποὺ ἔβροσκαν.

ΔΑΚΡΥΑ

᾽Ω! τὰ δάκρυα τῆς χαῦδεμένης μου! Ἐξαφνα
ἐπάνω στὸ ἀσυννέφωτο πρόσωπο μιὰ δίπλα σκά-
φεται, ὅπως ἐπάνω σ' ἓνα ἥσυχο νερό· τὸ
μέτωπο ζαρώνει, ἡ μύτη ζαρώνει, τὰ μάγουλα
ζαρώνουν, τὸ στόμα ἀνοίγει σὰν νὰ μὴν ἦταν
πειὰ ποτὲ νὰ ξανακλείσῃ, τὰ χέρια σφιχτοκλει-
οῦνε, ξεφτίζουν τὸν ἀέρα καὶ μιὰ μακρὴν φωνὴ
ἀκολουθεῖ μικροὺς συγκροτητοὺς λυγμούς. ᾽Ω!
πόσο εἶνε ἄτυχη! Τῆς λένε: «Σώπα, μικρό μου!
Σώπα.» Μὰ αὐτὴ θέλει τὸ σῆθος γιὰ νὰ βυζάζῃ
καὶ ἡ φωνὴ γίνεται προστακτικὴ καὶ κλαυδιέρα.
Καὶ τότε στὴν ἄκρῃ τοῦ ματιοῦ φαίνεται νὰ
λάμπῃ τὸ πρῶτο δάκρυ.

᾽Ω παιδί μου! Ὅπως ἐφιλοσόφησα γιὰ τὸ
πρῶτο χαμόγελο τοῦ κόσμου, ἔτσι θὰ φιλοσο-
φήσω καὶ γιὰ τὸ πρῶτό σου τὸ δάκρυ. Θὰ σὲ
διδάξουν ἀργότερα ὅτι ἡ γῆ, ἀφοῦ ἐπρόσβαλε τὸ
Δημιουργό της, δὲν ἦταν γιὰ κάμποσο καιρὸ
παρὰ ἓνα δάκρυ ποὺ κυλοῦσε μέσα στὰ ματό-
φυλλα τοῦ οὐρανοῦ. Μὰ ποιὰ νὰ ἦταν τὰ πρῶτα
δάκρυα ποὺ χύθηκαν ἐπάνω σαυτὴ τῇ γῇ;
Φοβᾶμαι,—ὦημέ!—μὴ μέσα στὴ σκληρότητα τῆς
καρδιάς των ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὐὰ γιὰ πολὺν
καιρὸ κατὰπιαν τὰ δικά τους. Ἀλλὰ ἴσως τὸ
σκυλὶ (θὰ μάθης ἀργότερα πὼς τὸ σκυλὶ εἶνε
καὶ πιστό καὶ ὑποτακτικὸ) ἅμα ἐνόησε τὴ θλίψι
ποὺ οἱ κύριοί του εἶχαν προξενήσῃ στὸ θεὸ,
ἐκλαψε μέσα στὴν καλύβα του. ᾽Ω κόρη μου!
Ἀνὲν ξέρω, ὅταν τὰ βλέπω νὰ ἐξατμίζονται τόσο
γλήγορα, ἂν τὰ δάκρυά σου ὁ φύλακας ἀγγέλός
σου δὲν τὰ μαζεῖν ἓνα-ἓνα καὶ δὲν τὰ κἀνῃ
ἓνα εὐλογημένο κομπολόγι.

Ἡ μητέρα τοῦ θεοῦ θ' ἀρνιούντανε τὸ κάθε
τι, γι' ἀντάλλαγμα τῶν ζωντανῶν αὐτῶν μαργα-
ριταριῶν τοῦ παιδιοῦ μου;

ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΣΤΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ

Δὲν τὴν εἶχαν φέρει ἀκόμα στὴν πόλι παρὰ γιὰ τὸ βάφτισμά της, γιὰτὶ τὴν περιφέρουν συνήθως μέσα στὸν κῆπο, ὅσον παλῆς κι ἂν φαίνεται νῆνε στὸ φέγγος τῆς Σελήνης καὶ νὰ προσφέρῃ τὶς φυλλόσκεπες σκιᾶδες του. σὺς σκιᾶς τῶν γέρω-ποιητῶν. (Ἡ στεφάνες τῶν *weigélias* μ' ἓνα ρόδινο χρώμα τόσο ρόδινο, μαράθηκαν τὴν ἄνοιξι, ἴσως μετανάστευσαν στὴν Κίνα, γιὰ νὰ γυρίσουν μαζὶ μὲ τὰ χελιδόνια). Ἀλλὰ χθὲς τὸ μικρὸ μου ἐπισκέφθηκε τοὺς Νεκρούς. Ἡ γυναικα πὺν τὴν ἔφερε κάθισε πάνω σ' ἓναν τάφο, κρατῶντας τὸ παιδί ντυμένο μ' ἓνα μακρὸν πανηγυρικὸ φουστανάκι, τὸ παιδί παρόμοιο μ' ἓνα μεγάλο πτηνὸ ἀπὸ χιόνι κοιμισμένο, πὺν τοῦ σέρνεται ὡς τὰ κάτω ἢ πανέμορφη ἢ οὐρά! Τί νὰ ὄνειρευόσουν τάχα, κοροῦλα μου; Τὶ διηγούντανε τὸ ὄνειρό σου στὰ ὄνειρα τῶν μικρῶν παιδιῶν πὺν δὲν ξυπνοῦν πειὰ νὰ τεντώσουν τὸ στόμα σὺς βυζάχτρες των; Ἐλαφροκοιμώσουν ἀνάμεσα στὸν πιὸ βαρὺ τὸν ἕπνο. Καὶ ἡ σιωπὴ ἦταν παρόμοια μὲ τὸν ἥσυχο κρότο τῆς θύλασας.

Ο ΥΠΝΟΣ ΤΟΥ ΣΑΛΟΥ

Ἀπόψε ἡ θύελλα ἔκλαψε χωρὶς νὰ πάγῃ. Τ' ἀνεμοδάσματα ἀκολουθοῦσαν τὸ ἓνα τᾶλλο καθὼς ἀκολουθοῦνται τὰ κύματα τῆς θάλασας. Ἀκούονται μονάχα τὰ βογγητὰ τοῦ βροχεροῦ ἀνέμου νὰ ξεφρυχοῦν στὰ παραθυρόφυλλα, κάποια κτυπήματα ὑπόκοφα, ἓνα ποτίζι.

Χωρὶς φροντίδα γιὰ τὴ σύγχυσι αὐτὴ τῆς φύσης, τὸ παιδί μου, μέσα στὴ σκεπασμένη κούνια του, κοιμήθηκε ὡς τὸ πρωτὶ, στὴν ἡσυχία τῆς κάμαράς μας. Ὡ θεῖο μυστήριον πὺν πλησιάζεις ἓνα πλάσμα πρὸς τὸν Πλάστη του! «Ἐν τούτοις ὁ Ἰησοῦς, πλαγιασμένος στὴ φάτνη, τὸ

κεφάλι σ' ἓνα προσκέφαλο, εἶχε ἀποκοιμηθῇ».

Ὡ παιδοῦλα μου! Μικρὴ μαθήτρια! Ἐξέρεις οὐ εἶσαι στὰ χέρια τοῦ Παντοδύναμου καὶ οὐ, μὲ ὅλη τὴ μαρία αὐτὴ τοῦ ἀνέμου καὶ τοῦ καιροῦ, δὲν μπορεῖ νὰ σοῦ συμβῇ τίποτε πὺν νὰ μὴ τὸ θέλῃ ὁ Οὐρανός; Γι' αὐτὸ δὲν ἀμφιβάλλεις μήπως ἢ φτωχὴ φωλίτσα σου, πὺν ἓνα φύσημα τοῦ ἀνέμου θὰ ἔφτανε νὰ τὴ σκουπίσῃ, ἐξακουλουθεῖ νὰ σοῦ εἶνε ἓνα σίγουρον στέγασμα. Σὺ μόνη, ὦ ἀθώα, ἂν ἢ πλημμύρα ἔρχονταν νὰ γλύψῃ τὸ κατῶφλι τοῦ σπιτιοῦ, δὲν θ' ἀνησυχούσες. Γιατὶ καλλίτερον ἀπ' ὅσο δὲν τὸν βλέπομεν' ἐμεῖς μὲ τὰ δόλανυχτα μάτια μας, βλέπεις ἐσὺ, παιδί μου, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ κλεισμένα ματόφυλλά σου, μπροστὰ στὴν κούνια σου, τὸ Θεὸ νὰ κοιμᾶται.

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΠΟΥ ΜΙΛΟΥΝ

Τὸ κροτάλισμα τῶν βελονιῶν τοῦ πλεξίματος, τὸ τρίζιμο τοῦ φύλλου πὺν γυρίζει στὸ διάβασμα, τὸ τικ-τάκ τοῦ ὥρολογιοῦ, τὸ τρίζιμο τῆς πέννας μου: αὐτὰ μονάχα ἀποτελοῦσαν καὶ ἀποτελοῦνε τὶς τελευταῖες μου φθινοπωριάτικες βραδιές. Ἀλλὰ στὸν ἐρχομὸ τῆς κόρης μου, τὰ οἰκογενειακὰ πράγματα ἄρχισαν νὰ προσφέρουν νέα λόγια. Τὰ βελόνια συζητοῦν τὸ μέτρο τῶν μικρῶν τραγουδιῶν καὶ ἡ σελίδα τοῦ βιβλίου ψιθυρίζει στὴ μητέρα ὅτι ἡ ὥρα τοῦ βυζάγματος προχωρεῖ στὸ δίσκο τοῦ ὥρολογιοῦ πὺν φλναρεῖ ὀχληρά! Αὐτὴ ἡ πέννα πὺν ἔχυνε τόσα δάκρυα στέκεται γιὰ μιὰ στιγμὴ σὰν μιὰ δύστυχη ταξειδιώτισσα ὕστερον ἀπὸ ἓνα μακρυνὸ δρόμο. Θυμᾶται ἓνα σταμάτισμα πειὸ θλιμμένο ὅταν ἢ τύχη ἐφαίνονταν τυφλὴ καὶ ὁ δρόμος ἀβέβαιος.

Ὡ πέννα μου, πὺν πλανήθηκες μέσα στὸ πένθος! Ἀρχίζεις νὰ ξανατραγουδῇς ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ χαρτί, καὶ νὰ δοξάζῃς τὸ θεὸ γιὰτὶ σοῦδωκε γιὰ ὁδηγὸ αὐτὸ τὸ παιδί πὺν δὲν ξέρει νὰ βαδίξῃ...

ΤΑΣΟΣ ΒΙΛΟΥΡΗΣ